

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 319.

81de Møde.

Torsdagen den 23de Mai.

(Forts.)

Finansministeren (fortsat): Det kan saaledes slet ikke undre, at der maa være forskellige Meninger fra først af, om hvilke Regler, der skal opstilles i de enkelte Lande, saavel om Berettigelsen til at nyde Pension, som om hvilken Beregning for Pensionen der skal anses for passende. Det har ogsaa viist sig ved Pensionsspørgsmaalets Døftelse heri Landet. Man har, som bekendt, i en Række af Aar beskæftiget sig med dette Spørgsmaal. Impulsen til dette Spørgsmaals Besvarelse blev allerede givet af de raadgivende Provinzialstænder, og saavidt jeg ved at gjennemgaae de udførlige Acter har opfattet, saa har der næsten aldrig været udtalt Meninger under de forskellige Stadier af Sagens Behandlinger, uden at disse have været mere eller mindre indbyrdes afvigende. Imidlertid er der et Stadium, som frembyder en større Grad af Enighed end tidligere, og det var det Stadium, paa hvilket Regjeringen foresandt Pensionsvæsenet, dengang man skred til Udarbejdelsen af det foreliggende Lovudkast. Det var nemlig saaledes, at gjennem en Række af Forhandlinger ved de forskellige daværende Collegier, hvor det ene Collegium i Almindelighed havde forskjellig Mening fra det andet, kom endelig det Udkast med en Pensionsskala istand, som blev forelagt Stænderforsamlingerne, saavel i Kongeriget som i Hertugdømmerne i 1846. Dette Lovudkast blev, hvad dets væsentlige Bestemmelser angik, i Hovedsagen tiltraadt af begge de danske raadgivende Forsamlinger, hvorimod det af Grunde, som jo er noksom bekendte, ikke kom til en saadan Behandling i Hertugdømmet Slesvigs Forsamling, hvilket ogsaa havde til Følge, at dette Lovudkast ikke allerede i 1847 erholdt Lovs-

kraft heri Kongeriget, som det i Overensstemmelse med Forordningen af 15de Mai 1834 vilde kunde have erholdt. Da Regjeringen i Overensstemmelse med Grundlovens Bestemmelse skulde skride til Udarbejdelsen af Pensionsudkastet, foresandt man altsaa et saadant Arbejde, som maatte, af formelle Grunde, anses saå modent, at det kunde iforveien have været emaneret som Lov. Dette Lovudkast kan jeg imidlertid ingenlunde sige, at Regjeringen i dets Heelhed tiltraadte. Vi foretoge forskellige Forandringer deri, hvoraf nogle tildeels ere meget væsentlige, og som hovedsagelig gik ud paa Besparelser, og en større Strængighed mod Embedsmænd, end der oprindeligt var foreslaaet af den ældre Regjering og tiltraadt af Stænderforsamlingerne; men vi fastholdt dog den Pensionsskala, som var dert opført. Jeg, for mit personlige Vedkommende, tør sige, at det fleeste mindre af indre Overbeviisning om denne Skalas absolute Fortrinlighed, end fordi vi som sagt foresandt Sagen paa et saadant Stadium, at det forekom os meget misligt nu igjen at udarbejde en ny Skala og derfor lægge en ny vilkaarlig Regel til Grund. Denne Pensionsskala er imidlertid meget afvigende fra de hidtil gjældende Bestemmelser, og det ærede Udvalg har atter foreslaaet Afvigelser fra denne Skala, som synes tildeels at holde Middelveien mellem denne og de ældre Bestemmelser. En Hovedsætning blev imidlertid opstillet i det af det nærværende Ministerium udarbejdede Udkast, som ikke findes i de ældre Bestemmelser, nemlig at der burde være en bestemt Begrebsbetegnelse, for hvem der skulde anses for pensionsberettigede Embedsmænd. I det ældre af Stænderforsamlingerne behandlede Lovudkast gjorde man dette Begreb afhængigt af Vedkommendes Forpligtelse til at sikkre deres Enke Pension i Livrenteanstalten. Regjeringen har imidlertid fundet dette mindre passende, og det sees ogsaa, at Udvalget med Regjeringen har